

File din basme

de ieri și de azi

Coordonator: *Georgiana Alexandra Vasile*

Texte:
Elevii Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” Dancu - Iași

Ilustrații: *Evelin Stratica*

editura.pim

File din basme de ieri şi de azi

Proiect inițiat de

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare" Dancu, Iași

în parteneriat cu

Asociația „Universul Prieteniei" Iași

și

Club Kiwanis Iași Team

Coordonator proiect: profesor Georgiana Alexandra Vasile

File din basme de ieri și de azi

Coordonator: *Georgiana Alexandra Vasile*

Texte:
Elevii Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” Dancu - Iași

Ilustrații: *Evelin Stratica*

editura pim
Iași, 2024

Redactor carte: Rodica Rodean

Copyright © 2024

Scrisoare deschisă copiilor care pot face din cărţi altar al cunoaşterii şi al împlinirii

Motto:
„Cititul are o istorie."
(Robert Darnton, *The Kiss of Lamourette*, 1990)

„Citiţi ca să trăiţi!"
(Gustave Flaubert, *Scrisoare către Mlle de Chantepie*, iunie 1857)

„A citi înseamnă a aborda ceva ce tocmai ia fiinţă."
(Italo Calvino, *„Dacă într-o noapte de iarnă un călător",* 1979)

Fac mărturisirea de credinţă că lectura, lumea cărţilor, în general, au însemnat pentru mine devenirea omului complet, care sunt astăzi; am avut norocul să văd lumina soarelui pentru prima dată într-o zonă rurală aparte a judeţului Iaşi, dar şi într-un interval temporal inedit, când sufletul era fără tumult inutil şi mintea omului era pură, era curată, dragi copii! Deşi poate părea incredibil astăzi, am crescut în primii ani ai copilăriei fără televizor, fără telefon – chiar şi de cel fix am avut parte mult mai târziu, şi bine a fost... Şi am trăit, am comunicat, am legat şi am întreţinut prietenii de care şi astăzi mă mai bucur încă!

Cum a fost posibil? Prin firescul lumii de atunci, aş spune, cântărind astăzi limpede lucrurile. Ce am avut în loc? Vă spun cu o reală bucurie, dragi copii, am avut totul: am avut lumea cărţilor, am avut pietrele şi colbul uliţei, toporaşii şi urzicile culese de la pârâul din vale, cloşca mereu atentă cu puii săi acoperiţi cu puf galben, ca de aur, am avut caisul, cireşul şi teiul falnic din faţa porţii, pe creanga căruia îmi făceam leagăn şi în care stăteam uneori, pitită între frunze, ieşită din lume, cu ochii întredeschişi, căutând cerul, mărind sau micşorând discul soarelui cu pupila, împletindu-mi singură razele lui printre şuviţele mele bălane şi mereu încâlcite... N-aveam timp de pierdut niciodată!

Citeam, dragilor, cu o sete pe care astăzi nu o pot reda în cuvinte... citeam fără să mai simt că aparţin lumii reale; era singura şi cea mai frumoasă cale să dau sufletului şi minţii mele hrană. Aveam obiceiul de a sta ascunsă cu vreo carte prin podul casei, pe sub casa scărilor de la etaj, în stogul de paie al bunicului, direct în câmpul cu lucernă sau cu grâu, în care mă pierdeam cu totul... În zilele toride de vară, îmi amintesc cum sufrageria casei părinteşti era locul cel mai răcoros şi mai liniştit; pas de om nu se perinda pe acolo, doar ceasul greu din lemn de nuc mai bătea pe peretele din hol, amintindu-mi că s-a mai scurs, la ore fixe, încă un ceas... Mă întindeam pe covorul mare şi deschideam cartea începută – Robinson Crusoe, Cuore, inimă de copil, Viaţa la ţară, Desculţ, Poveşti nemuritoare, Prinţ şi cerşetor, Galopul cailor de lut, Dragoste de viaţă, Stejarul din Borzeşti, Amintiri din copilărie, Floriţa din codru, Nada florilor, Dumbrava minunată sau minunatele scrieri ale lui Jules Verne... Şi câte şi mai câte titluri au fost rodul încântării şi al fericirii mele imense în acele timpuri – copilăria-etapa cea mai frumoasă din viaţa unui om! Mi-ar trebui zile întregi să le enumăr... pe toate le-am parcurs cu aceeaşi poftă, întinsă pe covorul primitor şi răcoros al sufrageriei, cu un borcan de dulceaţă alături, din nuci verzi, sustras - fără a cere voie - de sub scările ce duceau la primul cat; compoturi, sirop de salcâm, dulceaţă din fine petale de trandafir sau socată – mereu sfârâindă în sticle – toate acestea au făcut parte din deliciul copilăriei mele senine, alături de prinţi fermecaţi, prinţese cu cosiţe aurii şi rochii până în pământ, de bal, alături de cai năzdrăvani ce puteau mânca jăratec şi zbura până la nori, ca gândul şi ca vântul, cu balauri ferecaţi în turnuri înalte de piatră, cu lebede sau gâşte ce puteau vorbi sau îngriji un pui de om, cu păduri atât de dese, încât nimeni nu putea pătrunde în afară de un erou ales de destin să salveze lumea!

În acele vremuri, cartea era icoană în casa omului, era obiectul cel mai de preţ despre care copilul ştia de la adulţi că este singura cale de acces spre devenire, spre cunoaştere, spre împlinire; îmi amintesc cu atâta plăcere despre vacanţele mai lungi sau mai scurte în care veneam acasă după o anumită perioadă petrecută departe de părinţi şi de casa copilăriei – ştiam că răsfăţul cel mai de preţ va veni sub forma unor dimineţi cu somnul mai adânc şi mai lung, dar şi odată cu

redescoperirea bibliotecii în care găseam mereu titluri atractive! Entuziasmul era mereu la cote înalte în faţa unui volum nou apărut pe rafturile grele din lemn maroniu, căci mama avea mereu grijă să mai adauge ceea ce ştia că nu citisem încă.

Şi puteam face şi magie, dragi copii! Închideam pur şi simplu ochii şi, cu ajutorul imaginaţiei mele ce curgea năvalnic ca un râu de munte, umflat de zăpezile abia topite de pe culmi, puteam cu uşurinţă să ajung la curţile împăraţilor cu fete de măritat sau cu feciori de însurat, în grădini fermecate cu fântâni sau izvoare pline de smaralde şi fire de aur, în codri deşi, prin care ursul sau cerbul se plimbau în voie, putând grăi omeneşte, în poieniţe cu flori curioase şi mereu atrase de soare, sau în înaltul cerului, călcând cu încredere pe norii pufoşi, în care mă puteam ascunde sau peste care puteam dormi nestingherită în tot jocul acesta al meu, un joc plin de libertate, de voie bună, de poftă de a trăi frumos şi de a zâmbi fiecărei raze de soare, fiecărui fluture sau fiecărei picături de rouă proaspătă a zorilor de zi.

Şi toate acestea le-am avut şi le am şi astăzi doar cu ajutorul lecturii cărţilor, dragi copii! Da, le mai am încă, deoarece, citind, poţi să îţi întipăreşti în suflet întreaga lume pe care o descoperi şi care devine a ta definitiv; şi nu doar acesta este folosul zăbovirii asupra paginilor, filelor unei cărţi: cuvintele alese, expresiile deosebite, artistice, încep să se împrietenească temeinic cu tine şi vor începe să îţi sară în ajutor, să te scoată în lume, să te facă să fii, la rândul tău, special printre ceilalţi, căci termenii îţi vor sluji în aşa măsură, încât să te poţi exprima prin cuvânt la fel de lin şi limpede precum susură un fir de apă printre iarba înaltă şi florile înmiresmate ale unei câmpii de primăvară.

Profesor – consilier educativ, Georgiana – Alexandra Vasile,
Şcoala Gimnazială „Ştefan cel Mare”, Dancu, Iaşi, mai, 2024

Cititul – o treaptă esenţială a devenirii

Încă din cele mai vechi timpuri, cartea a reprezentat un instrument fundamental în viaţa omului. Spun acest lucru, întrucât se cunoaşte cât de important este să ai un reper în viaţă după care să te ghidezi. Iar cartea, prin varietatea sa, ne ajută să cunoaştem şi să înţelegem mai bine lucrurile din jurul nostru şi totodată să ne descoperim pe noi înşine. Lectura este o cale spre succes pentru fiecare copil!

Cititul, împărtăşirea poveştilor, discuţiile despre animaţiile din cărţi, cântatul şi, în general, familiarizarea cu universul cărţilor ajută la dezvoltarea timpurie a copilului în numeroase moduri. Cititul îl familiarizează pe copil cu sunete şi cuvinte, promovează dezvoltarea creierului şi imaginaţia, îl învaţă despre lumea din jurul său, îi dezvoltă vocabularul şi, în cele din urmă, îi cultivă dragostea pentru literatură şi îl încurajează să fie curios şi să continue să citească mai târziu în copilărie.

Aşadar, a citi este o primă treaptă esenţială a devenirii copilului de pretutindeni, indiferent de vârsta pe care o are. Fiecare carte este un prieten de nădejde care te ajută, te îmbogăţeşte, îţi răspunde la întrebări, îţi ascultă gândurile, îţi bucură sufletul, te împlineşte.

Literatura este baza capacităţii copilului de a citi, de a scrie pe diferite teme, de a comunica şi de a socializa; cititul ajută copilul să afle cuvinte şi expresii noi; odată cu o nouă pagină lecturată, el are şansa de a înţelege diferenţa dintre real şi imaginar, de a percepe schimbările şi evenimentele noi din viaţa sa, din jurul său, de a gestiona emoţiile puternice, de a descoperi lumea, devenind curios, cu o imaginaţie bogată, alimentată de personajele literare şi de ipostazele sau contextele cât mai variate în care ele sunt prezentate cititorului. Prin actul lecturii, copilul îşi dezvoltă în mod armonios abilităţile sociale şi

de comunicare, ajunge să preţuiască şi să creeze, la rândul lui, Frumosul şi să interiorizeze forme aparte de se raporta la viaţă.

De asemenea, cititul este o activitate foarte utilă şi plăcută şi în rândul părinţilor, al adulţilor, deoarece lectura alături de copil îi arată acestuia că poate obține atât informații valoroase, cât și timp plăcut cu ajutorul cărţilor, dar devine şi un liant – prin teme comune de dezbatere pe baza a ceea ce s-a citit în echipă, prin dialog, prin dezvoltarea unor interese şi preferinţe comune. Atât adultul, cât şi copilul vor avea o arie extinsă de preferinţe pe calea cunoaşterii, un vocabular bogat si variat şi o oportunitate de dezvoltare.

Profesor, Mariana Melinte,
director al Şcolii Gimnaziale „Ştefan cel Mare", Dancu, Holboca, Iaşi

Pădurea veche de 1000 de ani

A fost odată ca niciodată
O pădure veche, cu arbori ce-şi dau parcă mâna;
Cu plopi şi cu stejarii falnici, cu sălcii şi cu tei,
Cu bravi castani şi alţii fel de fel.
Şi ramurile cântă cu ochii către cer.

O căprioară mică şi sfioasă
A cutezat în luminiş a apuca;
Cu Iepurilă –surul legă prietenie
Şi sprinteni printre ramuri alergau.
Şi păsările le ţineau umbră deasă.

O veveriţă ce se tot dădea prinţesă
La sfat cu mierla a ieşit în pragul ei,
Şi se plimba din creangă-n creangă, gravă, ostenită,
Spunând în glasul mare despre primăvară.
Şi vântul adia alene prin copaci.

Flori argintii ce au ieşit de sub zăpadă
Dau semn că somnul le-a ajuns, s-au odihnit
Şi-mprăştie mireasma până către sat.
Toate-s unite, galante, drăgăstoase,
Îmbie şi albina la popas.

Şi fluturii deschid petreceri tot prin aer,
Natura toată s-a îmbărbătat.
Orchestra păsărilor răsună-n toată valea
Şi păpădia galbenă s-a primenit
Cu straie noi, de bal de primăvară.

Lăcustă Albert, clasa a V-a A

Familia regală

Într-o zi însorită de primăvară, într-un palat desprins parcă din paginile basmelor, un rege şi o regină stăteau aproape unul de celălalt; păreau a se gândi cu multă emoţie la ceva anume. Natura însăşi dădea semne că participă şi susţine stările lor sufleteşti, oferindu-le cu multă generozitate salbe de flori, prospeţimea unui lac încărcat de nuferi gingaşi, pictaţi parcă de un artist priceput în lila şi nuanţe de violet, precum toporaşii primăverii.

Sub stratul apei scânteietoare sub razele soarelui, se puteau cu mare uşurinţă observa peşti de toate culorile şi mărimile, unii chiar purtând mustaţă precum bătrânii înţelepţi, care dau sfat celor mai tineri. Ei se mişcau în voie dintr-o parte în alta a lacului, făcând acrobaţii spre încântarea celor doi privitori, care, însă, păstrau pe chipul lor o urmă de tristeţe la gândul că

tronul nu avea moştenitori încă, iar timpul necruţător se scurgea fără milă... Cei doi îşi doreau aşa de mult un copil!

Într-o seară ca oricare alta, regina Maria, căci aşa se numea soţia regelui, stătea pe balcon în timp ce admira o stea căzătoare... Dânsa nu a mai stat pe gânduri şi şi-a pus imediat o dorinţă, deoarece aşa ştia din bătrânii de la curte: dacă vezi o stea căzătoare şi ai o dorinţă neîmplinită, aceasta se va împlini dacă îţi doreşti din tot sufletul acest lucru!

- Îmi doresc tare mult un copil şi îţi promit, Doamne, că voi avea grijă de el ca de ochii din cap! Nu voi permite nimănui să îi facă rău, îi voi croşeta şi îi voi coase eu singură hăinuţele, îi voi pregăti în fiecare zi cea mai bună şi delicioasă mâncare şi mă voi asigura că se dezvoltă şi creşte cum trebuie: onest, sincer, drept şi cu grijă faţă de toţi din ţinutul acesta şi nu numai! Îmi doresc ca tot acest tron să aibă un moştenitor pe măsură: curajos, ambiţios, puternic şi cu frică de Dumnezeu!

Peste un timp, cei doi soţi urmau să afle că dorinţa lor cea mai mare le-a fost ascultată de către divinitate: regina Maria urma să nască nu un singur copil, ci doi! Două fetiţe gingaşe urmau să aducă noroc şi fericire în sufletele tuturor!

Regele, pe numele său Bogdan I, era în al nouălea cer şi a dorit să afle toată lumea despre bucuria lui, aşa că dat poruncă unui majordom:

- Du-te deîndată şi dă ştire în ţară că în curând familia regală se va mări cu doi prunci atât de doriţi şi de aşteptaţi! Fiecare familie cu copii are să primească din ordinul meu cu pecete regală câte doi saci de făină şi un vas de ulei, ca semn de mulţumire faţă de Dumnezeu pentru minunea şi fericirea ce a făcut pentru noi toţi! De asemenea, pentru familiile cu fete, să daţi şi câte un rând de zestre: lăicere, perine, ştergare, covoare ţesute la curtea împărătească de către bătrânele ţinutului nostru!

- Am înţeles, Majestatea Voastră, voi pune imediat în aplicare spusele!

Când au aflat veştile, toţi oamenii din subordinea regelui s-au bucurat şi au început deja să se gândească la diferite nume pentru cei doi copilaşi:

- Eu mi-aş dori ca prima fetiţă să poarte numele Smaralda, căci va fi precum o nestemată pentru părinţii săi! spuse o femeie mai în vârstă, ce torcea dintr-un fus cu lână, aşezată pe un petic de iarbă.

- Eu aş dori ca pe a doua fetiţă să o cheme Ecaterina, spuse un alt om... Este numele bunicii regelui, bunica mea a lucrat la curtea sa.

Ţinând cont şi de părerile oamenilor ţinutului său, regele a hotărât ca pe cele două fetiţe să le numească Smaralda şi Ecaterina; prima era foarte cuminte, avea părul negru şi ochii verzi precum suprafaţa lacului, la asfinţit. Ecaterina era la fel de cuminte, deşi mai îndrăzneaţă şi mai jucăuşă. Părul îi era blond şi ochii albaştri. Când fetele au împlinit zece ani, regele le-a dat de veste oamenilor:

-Oameni buni, astăzi este o zi specială pentru noi toţi! Este ziua de naştere a fetelor mele. Vă rog să veniţi în număr cât mai mare la palat după trecerea de amiază a soarelui!

Curtea regelui era pregătită de mare sărbătoare; toată lumea a dansat, a mâncat, a petrecut foarte frumos! Ecaterina s-a dus în pădure fără să spună nimănui despre intenţia sa; acolo, cuprinsă de frumuseţea naturii, s-a apucat să culeagă florile ce păreau să o îmbie să le aleagă, dorind să pregătească un buchet imens pentru mama sa, regina Maria.

Văzând că sora ei lipseşte, Smaralda a început să întrebe printre majordomi, ospătari şi cameristele personale. Nimeni nu ştia nimic despre cealaltă prinţesă. A fugit apoi la regina-mamă şi i-a spus păţania; aceasta s-a pus în genunchi şi a început să plângă, deoarece ea promisese că va avea grijă de cele două fete ca de ochii din cap. Se simţea îndurerată că îşi încălcase promisiunea şi o scăpase din atenţie pe fetiţa sa, crezând că destinul i-a luat-o

înapoi, drept pedeapsă pentru neglijenţa sa! Atunci, regele Bogdan I a dat sfoară în tot ţinutul să pornească toată lumea în căutare, împreună cu câinii de vânătoare care puteau lua urmele omului, mirosind hainele celui dispărut.

În tot acest timp, Ecaterina îşi dădu seama că se rătăcise prin pădurea tot mai deasă şi hotărî să îşi facă adăpost într-o peşteră, sub o stâncă; norocul ei fu că pe acolo a trecut un pustnic care ştia toate cărările şi i-a spus că o va putea ajuta. Bătrânul a mers încet pe lângă fată, toată noaptea, până la palat; acolo, a lăsat copila lângă gard şi s-a făcut nevăzut. Mare fu bucuria tuturor când au aflat de întoarcerea prinţesei! În semn de mulţumire, regele Bogdan I a construit o biserică din piatră şi lemn chiar lânga peştera unde ştia că fusese salvată fiica sa, care nu s-a mai despărţit niciodată de familia sa!

Manolache Daria, clasa a V-a A

Prințesele Nicoleta și Izabela

Au fost odată ca niciodată - că dacă n-ar fi, nu s-ar mai povesti astăzi despre dânșii... - un rege și o regină din cale-afară de buni și de frumoși! Ținutul pe care ei îl conduceau în deplină armonie se numea „Colțul Împărăției de cristal unde tot binele este posibil pentru tot omul”. Acest nume venea de la un lac minunat, ce părea și de aproape și din depărtare făcut din cleștar. Lacul înconjura în mare taină tot palatul, acesta din urmă tronând ca o mică insulă chiar în mijlocul lui; spre a ajunge la poarta castelului, trebuia să treci peste un imens pod de piatră colțuroasă, copitele cailor scoțând un sunet de atenționare pentru fiecare venit sau plecat de la curtea regelui.

Se spune și astăzi că acea apă ar fi una magică, deoarece sătenii au observat pe timpul nopții, când dormea toată lumea, cum ieșeau din palatul de marmură albă mii de sclipiri aurii și argintii, ce se ridicau domol până la cer, ca într-o plutire, până se făceau nevăzute de tot în înaltul boltei înstelate. Este un mister ce nu este desluşit nici în prezent, oamenii obișnuind încă să mai vorbească despre asta, mai ales în zilele de sărbătoare, la horele din sat, la petreceri sau la iarbă verde...

Într-o zi minunată, când păsările cele mai frumoase cântau cu mare dibăcie, lăudând venirea primăverii, fluturașii zglobii dansau veseli printre miile de flori colorate și aromate, ce formau, parcă, o mare de roșu, verde, lila sau de galben. Căprioarele se serveau în voie cu apa proaspătă și cristalină a lacului de smarald iar adierea vântului mângâia frunzele copacilor și firele de iarbă. Regina s-a apropiat de regele care stătea în micuța livadă din curte, sub razele soarelui și i-a spus acestuia că are să îi dea cea mai bună veste:

- Domnia Ta, vreau să te anunţ cu mare bucurie şi emoţie că vom avea două fiice hărăzite de destin să ne umple viaţa împreună!

Regele, cuprins pe loc de fericire, s-a ridicat de pe scaun şi a îngenuncheat în faţa alesei lui, spunând:

- Draga mea, nu mai nădăjduiam ca Dumnezeu să mai ia în considerare această dorinţă şi rugă a noastră, dar iată că m-am înşelat... sunt atât de fericit, încât simt că m-am născut a doua oară... Îţi mulţumesc pentru minunea ce ai adus în viaţa mea... Am luptat mult pentru a ţine poporul unit şi în trai bun, uitând că nu mai are cine să îmi urmeze la tronul împărăţiei la bătrâneţe... Iată că tu, draga mea regină, ai reuşit să alumgi acest nor plumburiu al meu!

Regele a trimis imediat un vasal pentru a da de veste în toată împărăţia lui că urma să fie tatăl a două prinţese atât de aşteptate şi de iubite încă dinainte de a se naşte! Tot poporul s-a bucurat nespus la auzul veştii că urmau să cunoască în curând binecuvântarea întregului tron: cele două fetiţe!

Când s-a întors valetul din misiunea sa, la palat era altă forfotă: alegerea numelor celor două prinţese! După o noapte lungă de sfat, s-a hotărât: cele două fetiţe urmau să se numească Nicoleta şi Izabela. Regele şi regina erau tare fericiţi, iar pentru aşa o mare bucurie, au propus un ospăţ chiar la mijlocul nopţii, când se spune că timpul se schimbă în noroc.

Aşadar, la miezul nopţii, toată lumea de la palat şi din afara lui era prezentă la curtea regelui, spre a cinsti viitorul luminos al întregii familii. Bărbaţii erau costumaţi în straie de sărbătoare iar doamnele purtau rochii lungi, de bal, din mătase sau din catifea. Regina îşi făcu apariţia într-o rochie foarte frumoasă şi graţioasă, purtând părul bogat pe umeri, iar pe cap o coroană din fire subţiri de aur. Ea se adresă mulţimii astfel:

- Dragii noştri, împreună cu voi ne vom bucura de cele două prinţese ale noastre: Nicoleta şi Izabela. Fie ca această zi să fie doar începutul marii bucurii ce va urma!

- Uraaa! Uraaaa!Trăiască regina! Trăiască regele! Trăiască prinţesele regatului!

Venise şi ziua în care cele două urmau să se nască. Nicoleta şi Izabela erau de o frumuseţe rară, aveau un farmec răpitor! Ele aveau, de asemenea, pielea albă, de culoarea zăpezii, iar buzele cât un grăunte se mişcau mereu, gângurind. Părul le era scurt şi cârlionţat, iar ochii de culoarea smaraldului erau scânteietori. Regina asemănă pe loc ochii micuţelor cu a lacului culoare, ea simţind că lacrimile vărsate pe suprafaţa apei în timpul rugăciunilor sale au dus la răspunsul aşteptat: apariţia celor două fetiţe, ca răspuns la dorinţa sa ascunsă.

Anii au trecut repede iar cele două prinţese, Nicoleta şi Izabela, au crescut mari, au me rs la şcoala de prinţese şi de maniere alese, învăţând în acelaşi timp şi despre cum urmau să se descurce cu toate responsabilităţile tronului.

Astfel, dorinţa celor doi regi se împlini şi au lăsat totul în grija fetelor care, la rândul lor, au avut prunci gemeni pe care i-au crescut în dragoste şi armonie! Şi or mai fi trăind şi astăzi, dacă ne uităm mai atent în lume...

Petrescu Jasmin, clasa a V-a B

Două mici fetițe

Două fete cumințele
Nou-născute fiind ele
Stau pe-al lor pătuț regal
Cu un zâmbet amical.

Fericite ele sunt când aleargă iar prin crâng
De lume se bucură
De colb și paie se scutură
La soare privesc și râd.

Se uită la noi curioase, două mărgeluțe-n aţă.
Dar totuși sunt și un pic sfioase;
Oricum, ele sunt noi pe lume
Fete mici, la pas prin viaţă.

Ele încă-s bebeluși
Vor doar lapte sau doar pluș
Deocamdată sunt copii
Au doar bucurii în mii.

Darea Iasmina Andreea, clasa a V-a A

Gemenele

Era odată un palat în care se aflau un rege şi o regină; aceştia aveau două fiice gemene care erau foarte apropiate, se sfătuiau în legătură cu deciziile lor şi iubeau să zburde toată ziulica prin codru, departe de curtea împărătească. Mergeau în mare taină la izvorul din inima pădurii din care beau apă rece şi proaspătă precum roua dimineţii... Aveau obiceiul să umple şi un vas din lut, pentru a duce şi părinţilor din apa cristalină, în care se uitau ca într-o oglindă, punându-şi adeseori în cosiţele lor cele mai colorate flori culese de pe pajiştea din jurul copacilor – străjeri ai cetăţii din arbori.

Deşi erau gemene, fetele nu semănau foarte mult: una era blondă, cealaltă era brunetă, una avea ochii verzi, rotunzi ca migdala, cealaltă îi avea albaştri, în contur ascuţit de pisică; una dintre fete era înaltă şi zveltă, cealaltă era mai mică de înălţime şi mai înceată în mişcări.

Fiica cea blondă a împăratului se născuse prima, aşa că, pentru a se respecta regulile de la curtea împărătească, ea trebuia să moştenească tronul. Fiind încă nişte copile, nu aveau ştiinţă despre aceste hotărâri privind viitorul lor... Ele continuau să zburde, să alerge după fluturii din codru, să culeagă în panerele de salcie împletită: flori, ghindă, păpădie, pietricele, pene cu colorit aparte şi câte şi mai câte astfel de minunăţii, care le umpleau sufletul de bucurie! După ce au mai crescut, fetele obişnuiau să ia cu ele şi câte o carte cu poveşti nemuritoare din care citeau în voie, nestingherite de nimeni, până la căderea întunericului... Apoi, pe drumul de întoarcere spre casă, îşi povesteau una alteia din cele aflate din lumea fascinantă a lecturii...

Fetele au crescut şi, odată cu trecerea anilor, ele deveneau din ce în ce mai frumoase, dar şi mai diferite! Iată că a venit şi ziua încoronării! Fata cea mai mare dintre gemene – prima născută – se afla la masa împărătească, alături de părinţii săi, de rude şi de invitaţii la acea zi specială, de mare sărbătoare. Purta pe cap o coroană din aur, împodobită cu smaralde şi era îmbrăcată cu o rochie lungă din mătase verde. Părul îi cădea în valuri pe spate, iar în mână ţinea un buchet imens de flori de câmp, culese chiar în zorii acelei zile fericite pentru tot ţinutul... Moştenitoarea tronului zâmbea tuturor, răspundea diferitelor întrebări şi era atentă la toate discuţiile din jurul său. Era atât de concentrată, încât uitase că nu mai schimbase o vorbă cu sora ei geamănă încă din seara precedentă... Uitându-se cu mare atenţie la buchetul de flori culese de pe câmp, a realizat că el conţinea şi maci roşii, preferaţii surorii sale... S-a uitat cu mare atenţie în sală, a căutat-o cu privirea peste tot, însă nici urmă de sora ei. Atunci, moştenitoarea tronului s-a

ridicat cu mare băgare de seamă şi a mers la etaj, către camera celei care lipsea de la marele eveniment; a bătut la uşă, însă nimeni nu i-a răspuns... A deschis uşa cu mare emoţie şi a observat pe măsuţa din lemn de nuc un vas micuţ în care erau puse câteva fire de maci roşii. Atunci a înţeles că buchetul de flori de la petrecerea încoronării era pregătit de sora sa, care lipsea fără urmă... A pornit spre codru, coborând în mare taină scările ascunse din spatele palatului; a ţinut o fugă până la izvorul a cărui apă curgea cu mare putere, lovindu-se de stâncile ce îi ieşeau în cale. A strigat pe sora ei, a cutreierat potecile, dar fără vreun rezultat.

Ostenită, fata cea mare dintre gemene s-a aşezat pe un pat moale din iarbă şi flori, într-o poieniţă ieşită în cale, şi s-a lăsat cuprinsă de un somn profund... Visa că este împreună cu sora ei mai mică pe o câmpie, înălţând zmeul cel zâmbitor, din hârtia colorată împreună. După ceva vreme, simţi cum mâinile îi sunt mângâiate... începuse ploaia, iar picăturile line îi cădeau pe tot corpul; atunci, fata deschise ochii şi văzu în jurul său căprioare, iepuri de câmp, veveriţe şi câteva lebede. Se ridică în mare grabă, cuprinsă de emoţie pentru că prietenii codrului nu o uitaseră! Din spatele unei stânci apăru şi sora sa, care o salută şi o felicită pentru eveniment. Cele două fete de împărat au înţeles că moştenirea tronului avea să le despartă, aşa că şi-au promis să nu lase acest lucru să se întâmple! Au mers împreună la curtea împăratului şi şi-au spus dorinţa şi decizia luată: tronul să fie moştenit de către unul din verişorii lor, astfel încât ele să continuie să fie „împărătesele codrului prieten", alături de izvor, animale, păsări, insecte şi alte vietăţi care le erau aproape şi pe care cele două le-au îngrijit până la adânci bătrâneţi!

Ciobanu Teodora, clasa a V-a A

Cele două surori

Trăiau odată într-un castel mare şi luminat de razele călduroase ale soarelui un împărat şi o împărătească. Aceştia erau tare întristaţi la gândul că nu aveau urmaşi şi nu aveau pe cine lăsa la cârma împărăţiei atunci când vor ajunge la bătrâneţe...

Într-o zi, însă, împărăteasa născu două fetiţe gemene, pe care doar părul fin şi des le mai diferenţia. Cu timpul, cele două surori au crescut şi au devenit din ce în ce mai frumoase, odată cu isteţimea.

Anastasia, cea cu părul blond, iubea să citească, încât îşi petrecea mare parte din timp, ore întregi, studiind cărţile din biblioteca palatului; rafturile înalte îi păreau infinite fetei de împărat, care uita de cele mai multe ori chiar să mănânce, rămânând printre volumele care o atrăgeau ca într-o magie, pe un tărâm de poveste.

Alessia, cea cu părul negru ca pământul după ploaie, era pasionată de natură: plante şi animale erau iubite în egală măsură de tânăra prinţesă! În grădina palatului plină de trandafiri multicolori şi parfumaţi, o găseai mereu pe Alessia bucurându-se de miresmele petalelor sau îmblânzind iepuraşii ori veveriţele zglobii. Îi plăcea tare mult să hrănească animalele direct din mâna sa!

Pe cele două fete le vedeai mereu împreună, jucându-se sau citind, erau foarte admirate pentru frumuseţea şi isteţimea lor.

Într-o zi senină şi călduroasă, chiar la aniversarea lor, părinţii au organizat la palat o mare şi fastuoasă petrecere, la care rudele şi supuşii au fost invitaţi în aceeaşi sală, la aceeaşi masă, ce părea că nu se mai termină, fiind ornată cu cele mai fine feţe de masă, şerveţele, tacâmuri şi pe care se găseau cele mai alese bucate pregătite trei zile şi trei nopţi de bucătari aleşi pe

sprânceană de însăşi împărăteasa... Toată lumea era invitată şi aşteptată cu mare drag, spre a le felicita pe cele două fete!

Anastasia a primit în dar cartea cu titlul „Singur pe lume”, deoarece îşi dorea de multă vreme să o adauge colecţiei sale personale de volume, nu înainte de a o parcurge cu mare sete şi de a afla câte şi mai câte... Alessia a primit cadou un iepuraş alb ca neaua sau ca spuma laptelui fiert dimineaţa pentru copiii ascultători; acest mic pufos era tare jucăuş şi i-a cucerit atentia şi afecţiunea fetei încă de la prima îmbrăţişare. Toată petrecerea fu un real succes şi chiar şi în vremea noastră se mai vorbeşte despre

jocurile, artificiile sau concursurile de tir sau de vânătoare organizate de casa împărătească!

În fiecare seară, cele două surori se duceau în grădina palatului, spre a se aşeza pe leagănul copilăriei, uitându-se cum soarele încă arzător se pierde în zare uşor - uşor, căzând parcă printre dealuri într-un somn profund... doar o mică pată de lumină arămie părea să mai amintească de truda lui din ziua respectivă: să lumineze întreaga omenire, fără să se plângă că a obosit. Luna argintie îi lua repede locul, gătită în rochia sa de seară!

La fel cum soarele şi luna trăiesc într-o armonie perfectă pe cer, tot aşa şi vieţile celor două surori s-au completat sute de ani la rând, una dintre ele deschizând cea mai mare bibliotecă din lume, pe când cealaltă a reuşit să pună la adăpost - ca arii protejate prin lege - păduri întregi! Şi poate că şi astăzi mai trăiesc şi se mai bucură de minunăţiile vieţii pe pământ!

Ţibuleac Elena, clasa a V-a B

Surioara mea cea bună

Sora mea e cea mai bună
Chiar de mă mai cert cu ea,
O iubesc şi mă iubeşte,
La greu ea mă sfătuieşte.
Asta este sora mea.

Ea îmi şterge lăcrimioara,
Ce atârnă-n colţ de ochi.
Obrăjorul mi-l sărută,
Şi de mână mă apucă.
Asta este sora mea.

Dându-mi sfaturi cât mai bune,
Noi vorbim şi râdem des.
Un model ea mie-mi este
Şi o port cu mine-oriunde.
Asta este sora mea.

Chiar de-s nori şi-afară plouă,
Noi ne sprijinim mereu.
Povestim, ne amuzăm,
Ghicitori noi descifrăm.
Asta este sora mea.

Azi, cu scrisul eu stau bine,
Şi cuvintele-mi priesc;
Aşadar, eu îi comunic:
„Surioară, te iubesc!"
Mândră sunt de sora mea!

Terchea Daria Elena, clasa a V-a A

Două surori

Trăia odată într-un palat
Un mare om, un bun şi vredinic împărat
Cu o soţie iubitoare
Frumoasă, calmă, dar şi săritoare,
Cu flori, cu arbori şi cu livezi de vişini,
Cu ape limpezi şi cu zbor de fluturi.

Împărăteasa iubitoare- n zori născu
În vară două fete – în buchet de floare.
Pe una cu păr blond şi cu gropiţe,
Pe alta cu păr negru, alunecând în două codiţe.

Copila cea bălaie-ades cânta: despre natură, vreme
sau colind de iarnă;
copila cea brunetă tigrul îl iubea
şi-l îngrijea, şi-l pieptăna, şi-l desena.

Ele –mpreună tot umblau prin codrul des,
Şi la zburdat şi la cules
De ciupercuţe, mure ori cicoare,
Natura era tare-mbietoare!
Frumoase ca-n poveşti, lumina casei,
Fetiţele erau mândria tuturor.
Şi zânele ţinutului au hărăzit:
Ca pe vecie ele să trăiască doar nedespărţit!

Ţibuleac Elena, clasa a V-a B

Fetița cea tristă

În mijlocul unei camere colorate în cele mai alese nuanţe, stătea o fetiţă tristă, care suspina din greu... Părea să nu bage în seamă că toată natura din afara camerei îi zâmbeşte şi face eforturi nemaipomenite să îi cucerească un zâmbet cât de mic! Toate animăluţele stăteau lângă fereastra sa: căprioarele îşi lipiră năsucul lor catifelat de geam şi parcă aşteptau un semn de voie bună din partea ei, iepuraşii alergau de colo - colo cu ale lor codiţe pufoase ca păpădia, aşteptând aplauze pentru scamatoriile făcute, păsările zburau pe cer în formă de inimioare sau balonaşe hazlii, albinuţele aduceau de zor găletuşele mici, pline cu miere de albine, iar fluturaşii pictau pe fereastră aripi multicolore.

Toată natura făcea astfel eforturi mari pentru a o bucura pe fetiţa gingaşă care părea că nu bagă deloc de seamă că ai săi prieteni sunt acolo, aproape, pentru ea!

Fata gingaşă era atât de frumoasă: avea pielea albă ca laptele şi netedă ca petalele de iasomie, părul îi era negru precum tăciunele din vatră şi îl purta dezlegat pe spate, ochii îi scânteiau în cap ca doi bănuţi de aur, ceea ce făcea să semene cu cerul înstelat, surprins pe timpul nopţii senine de vară! Fata, al cărei nume nu îl cunoaştem încă, purta o rochie mov, asemenea petalelor parfumate de iris primăvăratic, ornat cu smaralde pe la mâneci şi la poale, iar pe cap avea o coroană din fire de aur împletit cu nestemate roz-lila, ce scânteiau la fiecare mişcare ...

Am putea spune, aşadar, că fata părea o prinţesă desprinsă din lumea basmelor, iar al său zâmbet, care lipsea cu desăvârşire, părea să întunece din frumuseţea şi puritatea chipului său suav. Nu ştim deocamdată nici cum o chema, nici motivul tristeţii acestei tinere.

La un moment dat, un iepuraş cu burtica pufoasă şi un şoricel ivit de niciunde au început să privească pe geam, în camera fetei... nu ştiau ce să facă spre a o putea chema afară, să se joace cu ei, aşa cum obişnuia să facă în fiecare dimineaţă, după ce soarele se aşeza în tronul zilei, dând drumul pumnului de raze ţesute peste noapte, spre pământ. Pereţii camerei fetei erau zugrăviţi în galbenul spicelor de grâu; cei doi prieteni, şoricelul şi iepuraşul pufos au început un joc: au început să facă tumbe, să sară şi să se dea peste cap pe pervazul ferestrei, astfel încât umbrele lor vioaie se oglindeau pe pereţii camerei, mărindu-li-se astfel proporţiile considerabil. Păreau nişte uriaşi care se comportau ca nişte copii năzdrăvani; fata a observat umbrele, le-a privit în tăcere, cu mare atenţie, fără să schiţeze vreun gest, după care a început să râdă în hohote, amuzată complet de peisajul circului încropit de prietenii săi.

A deschis apoi fereastra şi i-a poftit înăuntru pe toţi de afară, care au tăbărât peste fata gingaşă, dăruindu-i flori culese de sub roua dimineţii. Au întrebat-o despre motivul tristeţii sale, iar aceasta le-a împărtăşit faptul că părinţii săi plecaseră la un bal, în apropiere, uitând să mai trimită şi pentru ea caleaşca; ea a stat aşa toată noaptea şi i-a aşteptat, cu ochii la fereastră, sperând până în ultima clipă că o vor chema şi pe dânsa, mai ales că una dintre zânele copilăriei îi dăruise acea rochie splendidă, de culoarea irişilor... şi acea coroană aleasă!

Auzind toate acestea, albina- mamă a stupului a dat imediat poruncă să se facă pregătirile unui bal de zi, chiar în mijlocul naturii. Toate vietăţile au început munca: fluturaşii au împodobit copacii cu baloane din hârtie colorată, albinele au aruncat praf de polen auriu peste arbori, insectele au adunat flori şi au format scăunele din fire de iarbă pentru toţi invitatii, iar căprioarele s-au pus imediat pe treabă şi au copt un cuptor de plăcinte; iepuraşii au pregătit un program de magie, păsările au ţinut un spectacol al zborului pe cer iar veveriţele au susţinut un moment de cântec, cu instrumente făcute din lemn de ghindă. Toate acestea au încântat-o pe fetiţă, pe numele său, Teodora. Aceasta le-a mulţumit că au reuşit să îi alunge tristeţea, dovedind astfel că îi sunt prieteni adevăraţi şi devotaţi!

De atunci, fiecare zi a fetei începea cu o astfel de petrecere în natură, fiindu-i alături toate vieţuitoarele din acel loc!

Ciobanu Teodora, clasa a V-a A

Undeva

Undeva departe,
Lângă glas de ape,
Lângă un castel;
Se aude un oftat...

În zori, la amiază şi spre înserat;
O fată frumoasă ca o primăvară
Îşi aşteaptă sora, cu zâmbet de vară
Să îi spună vorbe, poveţe şi basme,
Lin să îi aşeze părul peste braţe.
Să stea iar unite, ca odinoară
Să le prindă noaptea tot vorbind afară.

Sub cerul cu stele,
în leagăn de flori,
Să revină sora, doru-i arzător!
Cu dorinţa –aceasta,
cu oful în suflet,
Fata parcă simte
miros de bujori...

Ea întoarce capul
şi priveşte-n noapte
Sora ei cea dragă,
o aşteaptă-n prag.

Dascălu Paula, clasa a VII-a B

O zi minunată cu două fetițe cu poşete

Astăzi am avut parte de o zi minunată alături de cele două fetiţe cu poşete, Sofia şi Alice! Ne-am întâlnit în centrul vechi al oraşului, atunci când ceasornicul de la castelul bătrân a bătut alene ora zece a unei dimineţi ce anunţa cu calmul ei o zi de poveste!

Am pornit împreună cu fetele într-o aventură citadină, pe pietrele încă răcoroase ale aleilor din parc. Nu aveam un itinerar, am hotărât să explorăm oraşul în funcţie de ceea ce simţim pe moment; imaginaţia urma să ne devină cel mai bun aliat şi de data aceasta!

Alice, care purta cu mândrie pe braţul său gingaş o poşetă de un roşu sclipitor, era cea mai energică dintre noi, zâmbea des şi avea chipul senin. Ne-a surprins plăcut cu poveştile ei despre vacanţa la bunici şi cu ideile ei îndrăzneţe privind planurile de viitor, după anii de gimnaziu, atunci când vom păşi pe porţile unui liceu potrivit. Deja simţeam în tot corpul mari emoţii şi eram uluită de cât de senin vorbea Alice despre un viitor al ei: să studieze desenul, apoi să plece la studiile superioare la o şcoală de design vestimentar chiar în Londra sau la Paris! Alice a fost o adevărată sursă de inspiraţie, energie şi optimism pentru mine!

Sofia, în schimb, fetiţa cu poşetă lila-violet, era plină de surprize: în mica ei gentuţă ţinea o sumedenie de lucruri; păreau să tot apară de niciunde, ca printr-o magie. Fiecare nouă descoperire ne încânta sufletul şi ne aducea zâmbetul pe buze. Dacă ne era sete, Sofia avea apă, dacă voiam să notăm ceva, ea ne oferea pix şi o mică agendă, dacă doream o clamă de păr, poşeta ei ne salva cu lucrul potrivit!

Venise însă şi ceasul după-amiezei, când urma să ne despărţim, nu înainte însă de a ne promite că ne vom ţine toate trei de planurile noastre de reuşită, de viitor. Am fost toate de acord ca prietenia noastră este foarte importantă, mai ales la vârsta la care lucrurile tind să ne fure din atenţie şi sensibilitate faţă de lumea din jur!

Cele două poşete au fost astfel martorele directe ale promisiunii noastre!

Sandu Larisa, clasa a VII-a B

Castelul blestemat

A fost odată ca niciodată un regat pe care îl stăpâneau un rege şi o regină, care erau foarte buni cu poporul, iar regatul era foarte bogat şi toată lumea era fericită. În vecinătatea lui domnea o vrăjitoare tare rea şi periculoasă. Văzând toată frumuseţea şi tot binele ce era la curtea regelui şi văzând ea cât de bună şi de milostivă era regina, copleşită de invidie şi de ură, s-a hotărât să pună un blestem asupra regatului şi asupra castelului.

Din acel moment, din cauza blestemului, regele şi regina s-au îmbolnăvit şi aproape toate bogăţiile din regat au început încet, încet să se piardă. Poporul a devenit astfel sărac şi neputincios. După o furtună teribilă, oamenii au fost transformaţi în peşti care înotau într-un lac, în jurul castelului. Regele şi regina, de supărare şi de bătrâneţe, au murit...

Astfel, vrăjitoarea cea rea a putut să se mute în castelul abandonat, rămas singur, în voia sorţii.

În una din zile, un călător atras de povestea castelului blestemat, a pornit să vadă dacă este adevărat ceea ce auzise la poporenii din vecinătate.

Ajuns în palat, călătorul misterios fu uimit de ceea ce văzuse în jurul lui: totul era pustiu, iar clădirea era dărâmată, cu păianjeni la toate colţurile. Atras şi mai mult de singurătatea locului, tânărul păşi în interior, deschizând cu greu o uşă mare din fier. Totul era perfect opus faţă de exterior: eleganţa şi frumuseţea domneau. Surprins, călatorul se întrebă cine ar fi putut avea grijă de castel în tot acel timp; calmându-şi emoţiile, se hotărî să nu se abată de la drum, aşa că merse în cealaltă cameră, unde, pe tron, şedea o femeie tare frumoasă! Confuz, acesta o întrebă:

- Cine eşti şi de ce locuieşti în acest castel, dacă lumea îl ştie abandonat, pustiu si blestemat?

- Eu sunt stăpâna acestui regat şi a acestui castel. Nu vezi că toate lucrurile sunt ordonate şi nimic nu îmi lipseşte?

Atunci, călătorul îşi dădu seama că cea care ii vorbea atât de viclean era însăşi vrăjitoarea care aruncase blestemul şi pieirea asupra tuturor. Nedumerit, el o întrebă pe vrăjitoare:

- De ce ai pus acest blestem crud peste regat? Ce ţi-au făcut aceşti oameni încât să îi transformi în peşti? Ce ai câştigat? Acum stai de una singură şi asculţi doar vântul şi furtuna... Cum poţi trăi aşa?

Simţindu-se jignită, vrăjitoarea tresări nervoasă de pe tron şi, cu o voce ţipătoare zise în grabă:

- Cum îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva? Nici nu mă ştii! Tu nu îmi cunoşti puterile? Cu furia mea te pot transforma şi pe tine cât ai zice „peşte”... Tu ştii cât de greu îmi era mie să stau departe de oamenii fericiţi, care parcă îşi băteau joc de nefericirea mea atunci când zâmbeau? Nu suportam ca toată lumea să o iubească

doar pe regină; aşa că am pus acest blestem ca nimeni să nu mai fie fericit şi nimeni să nu o mai iubească pe regină vreodată! Eu nu cred că există vreo persoană mai puternică decât mine, care să poată rupe blestemul, care să poată trece peste cuvântul şi forţa mea!

- De ce spui asta? De ce ţi-ai dori aşa ceva? întrebă nedumerit călătorul.

- Pentru că cei din neamul meu nu pot afla fericirea, cred că nimeni nu ar trebui să o mai deţină! Iar ca vraja să poată fi ruptă, trebuie să existe o persoană cu sufletul mare şi mai curat decât roua dimineţii.

- Unde găseşti o astfel de persoană şi cum ai putea să îţi dai seama că are un suflet atât de bun şi de pur?

- Cine este făcut să aibă o asemenea putere, va găsi de unul singur calea spre acest castel şi numai cât îşi va pune în gând dorinţa de a întrerupe vraja, acest lucru se va împlini deîndată! În plus, eu îl voi putea pune la trei mari încercări, spuse cu mândrie vrăjitoarea.

- Aş dori eu să încerc să îndeplinesc cele trei dorinţe sau să depăşesc cele trei probe ale tale, spuse tânărul.

- Eu sunt de acord, de multă vreme nu m-am mai amuzat aşa de mult, râse ea. Dar ţine minte: dacă nu le vei putea depăşi, vei pleca de aici nefericit şi aşa vei rămâne pe vecie, fără să te mai poţi întoarce la mine vreodată! Prima încercare este să te duci pe

fundul lacului şi să găseşti monstrul bătrân pe care să mi-l aduci imediat în faţa mea, cu tot cu cornul lui magic care îndeplineşte anumite dorinţe! Du-te, ce mai stai?

Zis şi făcut. Călătorul ieşi în mare grabă din castel şi merse să înfrunte monstrul din apă; bazându-se pe sufletul lui curat şi pe curajul moştenit de la tatăl său, tânărul reuşi să se scufunde, să stea la pândă ascuns după o stâncă şi să înhaţe monstrul chiar în momentul în care acesta se pusese la somn. Îl legă cu o frânghie şi i-l aduse vrăjitoarei care rămase uluită de fapta sa!

- A doua încercare, spuse ea, este să mergi în pădurea învecinată unde trăieşte un urs, care păzeşte o salată magică, cea mai gustoasă din câte există pe pământ. Adu-mi-o şi astfel vei fi scutit de la suferinţă!

Călătorul îşi luă calul şi porni în mare grabă spre locul indicat; găsi cu mare dificultate pădurea, deoarece se înnoptase. Ajuns acolo, văzu că ursul, care era imens, sforăia de zor, iar salata sclipea sub picăturile de apă. Era nepăzită de nimeni, iar acest lucru îi dădu destul curaj încât să meargă şi să apuce două legături de salată, făcându-se apoi nevăzut. Vrăjitoarea, foarte impresionată şi de data aceasta, se gândise ca probele date au fost prea uşoare pentru acel flăcău, aşa că îşi puse în minte să caute ceva mult mai greu:

- În a treia încercare vreau să îmi spui câţi ani poate trăi cel mai mult un om.

Tânărul se gândi câteva clipe, apoi îi răspunse:

- Eu nu pot spune cât trăieşte un om, pentru că nu stiu, eu nu sunt Dumnezeu, fiecare om trăieşte atât cât îi oferă viaţa, destinul, cât îi este hărăzit de Sus.

Vrăjitoarea fu foarte surprinsă şi de această dată, aşa că îi spuse:

- Ai răspuns corect, tinere, astfel mă văd nevoită să te anunţ că ai reuşit să rupi blestemul, deşi nu îmi convine deloc acest lucru. Dacă aş fi ştiut de la bun început...

În acel moment, un fulger puternic se dezlănţui din cer şi totul în jur fu cuprins de o lumină puternică, roşiatică, ameninţătoare; pocnete şi urlete se auzeau pretutindeni. Blestemul fusese rupt iar vrăjitoarea şi lighioanele ei dispăruseră cu totul.

Oamenii-peşti din lac au revenit la viaţa lor frumoasă şi fericită iar tânărul călător fu ales rege pentru calităţile sale de adevărat erou, urmând să se căsătorească în trei zile cu cea mai frumoasă fată a acelor locuri!

Simon Giulia, clasa a V-a B

Castelul azi însingurat

Într-un regat de basm şi cu mister,
Un vechi castel priveşte către cer...
Străjer al nopţii el apare – ceas de veghe, după soare;
Cu turnuri nalte, pereţii ferecaţi cu piatră,
Poveşti din vremuri vechi el poartă.

În curtea sa, grădini luxuriante,
Cu flori-buchete de nu-mă-uita,
Fântâni cu apă pură, în susur lin şoptesc;
Şi păsările cântă-n hornuri vechi de cărămidă.
E-n jur magie, taină, farmec şi e noapte.

Voci de copile se aud prelung din holuri
Şi e lumină noaptea la palat.
Dar porţile şi uşile sunt ferecate,
petrecerea e parcă sub pasul neumblat;
Se-nchină cupe, se veseleşte lumea,
răsună totu-n vale, în noapte, la palat.

Şi torţe straşnice se-aprind în orice colt
să lumineze chipuri, rochii şi mărgăritare;
priviri secrete îşi aruncă prinţi, prinţese,
la ceas de taină, sub cerul înstelat;
Răsună totu-n vale. E noapte la palat.

Prăjescu Florentina, clasa a VII-a B

Magia peştişorului

A fost odată ca niciodată un castel pe malul unui lac plin de peşti de toate culorile. În acesl castel locuiau doi tineri, care îşi doreau foarte mult un copil! Dorinţa le era atât de mare, încât se rugau seară de seară ca visul să le devină realitate. Într-o zi, când doamna castelului se plimba pe lângă lac, îi sări deodată în faţa ochilor un peştişor auriu, care sclipea în razele soarelui dogoritor. Doamna îl prinse în mâini şi se uită mirată la el; îşi spuse:

Acesta este un peştişor auriu! Oare ar putea să îmi împlinească dorinţa ascunsă din sufletul meu?

- Ce zici, peştişorule, mergi cu mine în castel ca să te ocrotesc?

Fără să mai stea pe gânduri, tânăra l-a luat într-un vas şi i-a pus apă proaspătă cu petale din trandafir; peştişorul se mai învioră şi se simţi deodată mult mai bine după ce fusese salvat de sub razele soarelui arzător.

După ce a mai prins putere, peştişorul îi spuse:

- Pentru că m-ai salvat de la pieire, eu îţi voi îndeplini o singură dorinţă, dar care să fie foarte importantă pentru tine! Aşadar, fii cu mare băgare de seamă ce îmi ceri!

- Dragul meu peştişor, de cum te-am văzut, am simţit că numai tu mă poţi ajuta! Îmi doresc să am un copil...

- La apusul soarelui dorinţa ta va începe să dea roade, doamnă! Nu trebuie să spui nimănui despre acest lucru, în afară de soţul tău.

Tânăra îi povesti bărbatului ei tot ceea ce se întâmplase cu peştişorul auriu, însă acesta nu crezu că ar fi putut fi posibil aşa ceva.

- Este doar un peşte, draga mea, de unde să aibă el puteri miraculoase?

Apusul veni iar domniţa, entuziasmată, aştepta ca şi ultima rază de soare să dispară; deodată, dintr-o cameră alăturată, se auzi un scâncet de bebeluş. Toata lumea încremeni, nu ştiau cum să reacţioneze. Peştişorul îi îndeplinise dorinţa domniţei, fără să explice vreun detaliu. Cei doi soţi radiau de fericire şi îl ţineau atât de strâns la piept, în braţe pe copil!

După scurgerea unor ani, domniţa îi spuse peştişorului pe care îl îngrijise ca pe propriul copil:

- Dragostea pentru un bebeluş este atât de mare, încât simt că al meu suflet este capabil să iubească mult mai mult... Ai putea să îmi mai îndeplineşti o singură dată dorinţa aceasta?

Peştişorul, care acum era deja bătrân, îi răspunse:

- Puterea mea este din ce în ce mai slabă, dragă doamnă. Dar, dacă tu îţi doreşti atât de mult acest lucru, cred că nici nu mai este nevoie prea mare de puterea mea. Mergi în camera de oaspeţi, de la parter! Mă bucur mult că te-am cunoscut...

Femeia făcuse exact cum îi ceruse prietenul său; când deschise uşa odăii de oaspeţi, într-un pătuţ se afla încă un copilaş care îi zâmbea...

Anii trecuseră, cei doi fraţi crescură şi, în una din zile, le spuseră părinţilor:

-Mamă, tată, a sosit vremea să mergem în lume şi să ne facem rostul nostru în viaţă. Vom reveni la casa părintească atunci când vom fi pregătiţi ca adulţi.

Unul dintre cei doi o luă spre apus, iar celălalt apucă pe drumul spre răsărit.

Popa Erika, clasa a V-a B

Prințul și aleasa lui

Într-un regat tare îndepărtat, într-o lume de basm, trăia un prinţ care era în căutarea unei prinţese alături de care să îşi întemeieze o familie, spre a putea astfel să împlinească şi dorinţa tatălui său, care îl vedea vrednic de a-l urma la tron.

Aşadar, întregul regat a organizat un eveniment la care taţii fetelor să le însoţească şi să i le prezinte prin calităţile lor deosebite. Emoţia cuprinsese toate casele cu fete nemăritate.

Croitoreasa de la palat muncea din greu pentru costumele celor din familia regală şi şi-ar fi dorit şi ea din toată inima să poată participa la fastuosul bal ce se organizase în cinstea alegerii viitoarei mirese a prinţului... visa şi ea să calce pe covoarele alese, să admire candelabrele, musafirii, să afle atmosfera aceea de vis! Din păcate, însă, ea nu putea fi prezentă nici măcar din spatele uşilor, deoarece mama ei era grav bolnavă şi croitoreasa era singura care putea să o ajute şi să o îngrijească, fiind singurul copil al suferindei.

În plus, cele două femei aveau ca singură sursă de venit banii câştigaţi din croitorie, aşa că fata nu îşi putea permite prea mult timp să se odihnească. Tânăra era de o frumuseţe rară, era înţeleaptă, descurcăreaţă, ambiţioasă şi curajoasă; portretul ei fizic părea că aparţine unei vrednice prinţese: buzele ei mici păreau nişte boabe de strugure dulce, tenul rozaliu părea din petale de lalea sfioasă, ochii ei albaştri aduceau aminte de apa atât de senină a lacului din apropiere, privirea ei inocentă dezvăluia un suflet cald şi bun. În plus, ea purta mereu o floare roşie în păr, care îi colora chipul într-un stil romantic, atrăgător, feminin şi suav.

În seara evenimentului, prinţul era dezamăgit pentru că nu observase pe nimeni în sală care să îi fure inima, care să îl cucerească şi de aceea stătea tăcut într-un colţ al mesei,

uitându-se în sală fără tragere de inimă de a dansa sau de a schimba o vorbă cu cineva.

În tot acest timp, croitoreasa plângea lângă vatră, în căsuţa ei mică, deoarece mama ei murise deja de trei zile şi nu mai avea pe nimeni pe faţa pământului cu care să schimbe o vorbă bună. De supărare, ea a fugit în pădure, oprindu-se la umbra unui copac bătrân şi rămuros, care parcă o mângâia cu crengile sale, ocrotind-o de insecte şi de soare; acolo obişnuia să stea de fiecare dată cu mama ei, când mergeau în pădure... bucurându-se de armonia naturii.

Curtea împărătească fu anunţată de dispariţia croitoresei şi toată lumea porni să o caute; însuşi prinţul porni în mare grabă, lăsând supărarea şi tristeţea deoparte. Ceva parcă îl chema şi pe el în pădure.

Calul său îl purtă în tropot răsunător chiar către pădurea ce părea fermecată în acea zi: sunete ca un ecou prelung se auzeau din inima ei şi culorile curcubeului se avântau până la cer; păsările însele păreau să aibă glas omenesc. Prinţul a înaintat spre mijlocul codrului, calul său oprindu-se lângă bătrânul arbore; învelită de ramurile lui, de iarbă şi de flori, croitoreasa stătea acolo, ocrotită într-un somn adânc. Deşi nu o cunoştea, pentru că nu o mai întâlnise niciodată, prinţul ştiu din prima că ea este cea căutată, aşa că descălecă şi se aşeză pe iarbă,

lângă ea. Spre seară, când soarele se retrăgea de pe cer, fata se trezi din somn şi se uita mirată în jurul ei... O durea foarte mult braţul drept.

Prinţul a observat deîndată semnul unei muşcături de şarpe veninos şi pe loc a sărutat acel loc, rana dispărând ca prin magie! Obrajii celor doi tineri se îmbujoraseră şi făcură cunoştinţă; auzindu-i glasul dulce şi duios, prinţul se îndrăgosti de fată şi hotărî că ea este aleasa lui, cea care îi cucerise inima din prima, ca prin farmec.

O luă cu el la palat, o prezentă tuturor ca pe mireasa lui şi întreg balul se transformă într-o nuntă împărătească la care participară toti oamenii din acele locuri; evenimentul ţinu trei zile şi trei nopţi şi despre el pare că se mai povesteşe şi în zilele noastre.

Ungureanu Ştefania, clasa a VII-a B

Feciorașii fermecați

Într-un cadru minunat,
Feciorașii s-au culcat
Frunzulițele atârnă
Să le spună „noapte bună”.

În pelincă înfășați,
Dorm acuma nemișcați.
Cu bujori în obrăjori,
Pruncușorii - două flori.

Mândră-i mama de feciori
Și le spune tuturor
Că ea are rost pe lume,
Că ea are stea în frunte.

Ea mai spune pentru sine,
Chiar la soarele-apune:
„Doamne, ție-ți mulțumesc,
Că feciorii mei zâmbesc”!

Petrea Theea, clasa a V-a A

Ela şi castelul

A fost odată ca niciodată un castel minunat din care împăratul şi familia lui ieşeau în lume trecând peste un pod de piatră veche ce traversa o apă mereu zbătându-se în valuri mari. În acea apă se zicea că ar trăi toate vietăţile pământului, care nu aveau nevoie de aer.

Din păcate însă, acest castel se afla sub puterea unui greu blestem! Cei dinăuntrul lui nu îl abandonaseră tocmai pentru că era cea mai frumoasă şi mai strălucitoare construcţie din toate timpurile şi fiecare generaţie de la împărăţie dorea să îşi crească acolo copiii.

Blestemul fusese aruncat asupra acelor ziduri de către un împărat care îşi pierduse fiica cea mai mică, ca semn al durerii lui nemărginite. El spusese astfel: nimeni să nu mai simtă liniştea şi bucuria deplină acolo, până ce locul nu va fi purificat de către o inimă curată, cu multă iubire şi respect faţă de cei din jur. Fiica cea mică pierise în apele din jurul palatului, căzând în goana ei de pe zidurile din piatră ale turnului. De atunci, nicio familie împărătească nu îşi mai lăsase copiii să urce în turnul cu pricina.

Trecuse foarte multă vreme, dar nimeni nu fusese vrednic să rupă blestemul care împiedica bucuria deplină.

Ela, o fată din popor, a mers în una din zilele de vară la pescuit chiar pe malul apei de lângă palat; ea provenea dintr-o familie foarte săracă şi doar aşa putea să asigure ceva de pus pe masă pentru frăţiorii ei. În timp ce se uita în linişte în apa plină de minunăţii, fata auzi un zgomot ciudat care venea de undeva din apropiere. O zână de apă se prinsese în plasa ei şi se zvârcolea înspăimântată. Când se uită mai atent, fata sărmană văzuse că în plasă mai erau agăţate tot felul de obiecte care străluceau puternic în bătaia soarelui: inele, diamante de toate formele şi mărimile, brăţări, coliere cu pietre preţioase...

Ela se uită minute în şir la plasa de pescuit şi era fascinată atât de făptura aceea care se zbătea, cât şi de mica avere care plutea pe suprafaţa apei. Gândindu-se la familia ei sărmană, fata avu o clipă senzaţia că ar fi corect faţă de familie să ia bijuteriile, dar... ceva din interiorul ei o oprea: părea că inima bate din ce în ce mai tare şi că privirea i se înceţoşează. Fără să mai stea pe gânduri, a taiat cu briceagul plasa şi a salvat astfel zâna frumoasă; toate bijuteriile s-au scufundat atunci pe fundul apei, dar copila nu simţi nicio urmă de regret în suflet. Zâna misterioasă îi spusese atunci:

- Îţi mulţumesc tare mult, copilă dragă şi bună! Te-ai îndurat de mine şi de suferinţa mea, când tu puteai să alegi bogăţiile şi să îţi salvezi familia din sărăcie şi greutăţi. Cum aş putea să îţi răsplătesc bunătatea?

- Dragă şi frumoasă zână, pe mine mama m-a învăţat că un suflet face mai mult decât orice avuţie sau comoară de pe faţa pământului. Nu aurul m-ar fi făcut fericită. Ar fi scăpat familia mea din sărăcie, este adevărat, dar nu l-aş fi ales niciodată în schimbul sacrificiului unei fiinţe!

- Copilă isteaţă şi atât de bună la suflet, îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutorul tău şi te felicit pentru că ai o familie aşa de bogată: te-a crescut corect şi înţelept şi ţi-a oferit cea mai

preţioasă comoară – EDUCAŢIA! Sper să vă pot fi de folos vreodată...

Zâna cea frumoasă dispăru pe suprafaţa apei; Ela nu ştia dacă şi-a luat zborul sau dacă s-a scufundat în adâncurile sclipitoare. La gândul că se va întoarce acasă fără nimic de pus pe masă, fetiţa se întristă un pic, dar nu se dădu bătută, încă se gândea la o soluţie.

În drumul său agale spre casă, Ela auzi că cineva o strigă în şoaptă; nu ştia în care parte să se uite, nu ştia de unde vine chemarea. Se întoarse cu privirea spre castelul blestemat şi observă cum acesta era luminat în mii şi mii de steluţe şi lumini colorate atât de atrăgător! O atmosferă stranie era în jurul lui... Toată natura părea nemişcată, ca şi cum ar fi îngheţat sub acele lumini... Ela simţea că era ceva spectaculos şi nemaivăzut de nimeni până atunci. Fetiţa tresări şi de bucurie, de încântare, dar şi de frică, deoarece nu înţelegea ce se întâmplă, de unde vin acele forţe nevăzute şi ce intenţii au. Din spatele unui arbore foarte înalt apăru zâna care o rugă pe fată să vină a doua zi cu toată familia ei în locul unde se văzură prima dată, adică acolo unde o salvase. Observând că Ela încă se uită peste umăr, spre castelul luminat, îi spuse zâmbind:

- Nu trebuie să îţi fie teamă! La ora aceasta târzie din noapte, la palat se organizează un bal al tuturor zânelor bune, care se întâlnesc astfel şi se sfătuiesc cum să îşi ocrotească şi să îşi

menţină puterile pe mai departe... Fiecare dintre noi ne consumăm puterea pe timpul zilei, însă ne încărcăm pe timpul nopţii cu ajutorul acestor lumini care simbolizează forţele binelui din lume!

- Îţi mulţumesc, dragă zână, pentru răbdarea ta faţă de mine, dar şi pentru că eşti o sursă a binelui ... Voi fi mâine acolo unde mi-ai spus.

Ajunsă acasă, fata le povesti celor din familie toate păţaniile ei; aceştia o lăudară că a ales să salveze un suflet în locul bogăţiilor. A doua zi, la ora indicată, ea era deja prezentă în spaţiul indicat.

- Dragii mei, spuse zâna apărută iar de niciunde, vreau să vă anunţ că, începând de astăzi, voi veţi putea locui în castelul de lângă această apă; bunătatea Elei a spart blestemul pus de o vrăjitoare rea în trecut şi noi, zânele, am putut astfel să revenim în interiorul lui pe timpul nopţii, spre a ne întâlni la balul care ne-a fost interzis atâta amar de vreme! Veţi avea aici căldură, ocrotirea şi ajutorul nostru, mâncare şi haine, dar, mai ales, copiii vor avea acces la una dintre cele mai mari biblioteci ce se află în castel, chiar lângă o şcoală în care predau cei mai buni profesori din ţinut. Educaţia este cea mai mare bogăţie pe faţa pământului şi VOI o meritaţi deplin! Astfel, bunătatea, înţelepciunea, mila şi iubirea Elei vor putea fi răsplătite de mine şi de Regatul Zânelor bune!

De atunci, familia Elei împreună cu fetiţa au rămas la castel, unde au ajutat la întreţinerea lui prin muncă şi idei grozave! Zâna s-a bucurat că Ela nu a ales bogăţia, ci a ales nevoia celui care cerea ajutor!

Astfel, Ela, o fată saracă şi modestă, a devenit stăpâna castelului de peste apa plină de minunăţii datorită bunătăţii sale şi a inimii curate, dar şi datorită educaţiei alese pe care o primise de acasă, de la părinţii şi bunicii săi!

Florea Andreea, clasa a V-a B

Prințesa

Într-o frumoasă zi de luni, o fetiţă veni tristă de la şcoală, ca de obicei, deoarece ştia ca avea iar să întâlnească în vis pe fiica regelui; aceasta era Raluca, prinţesa regatului. Mica elevă a visat mereu să ajungă precum prinţesa, la fel de frumoasă şi de graţioasă, la fel de înţeleaptă, drăguţă şi zâmbitoare faţă de cei din jur. Fetiţa o desena mai tot timpul pe prinţesă, îi realiza acesteia nişte portrete minunate şi şi-ar fi dorit atât de mult să i le poată dărui chiar ea!

Într-o zi de miercuri, prinţesa Raluca a realizat o campanie la care toată lumea putea contribui cu ceva, spre a ajuta copiii nevoiaşi atât din regat, cât şi din ţinuturile apropiate. Toată lumea se declara răvăşită de frumuseţea prinţesei, admirând totodată bunătatea acesteia de a se dedica faptelor de generozitate. Fetiţa, care o îndrăgea atât de mult pe fiica împăratului, îşi dorea să participe şi ea la campanie, spre a putea fi astfel alături de Raluca, spre a-i dărui desenele realizate pentru ea.

Mergând spre camera mamei sale, fetiţa era tare emoţionată la gândul că ar fi putut primi un refuz, pe motiv că încă mai are teme de făcut sau că trebuie să se ocupe de anumite treburi acasă. Spre surprinderea fetei, mama ei a fost foarte încântată şi mulţumită la auzul ideii de a se implica în acte de binefacere faţă de cei din jur, aşa că i-a permis fiicei să se alăture echipei prinţesei Raluca.

Plecând de acasă, copila a luat cu ea şi ghiozdanul în care a pus desenele. În cadrul campaniei, ea a donat foarte multe lucruri care nu îi mai erau de folos: haine, jucării, încălţăminte, rechizite şi astfel prinţesa a remarcat-o şi a intrat în vorbă spre a-şi arăta aprecierea şi mulţumirea. De emoţie, fetiţa era cât pe ce să uite că are desenele la ea; într-un final, i le-a oferit prinţesei, dar nu fără

mari emoţii Observând sensibilitatea şi talentul fetei, Raluca a invitat-o pe copilă la o plimbare în parcul curţii împărăteşti. Acolo i-a pus la dispoziţie un întreg salon bine luminat, cu ferestrele foarte înalte şi un profesor de pictură care să
o înveţe cât mai multe lucruri noi desprea această artă; fata a început să ia lecţii în fiecare zi, mergând la palat după programul de şcoală. Făcea progrese semnificative şi însuşi împăratul era tare încântat de creaţiile realizate. I-au organizat fetei mai multe expoziţii şi în timp aceasta a devenit foarte cunoscută pentru talentul său. Elina, căci acesta era numele fetei, devenise astfel o a doua fiică a palatului de care toată lumea era mândră; prietenia celor două era foarte mare.

Elina pictase în toţi aceşti ani mai multe săli spectaculoase ale palatului şi îşi arătase astfel recunoştinţa faţă de bunătatea Ralucăi şi a tuturor celor care crezuseră în ea şi în puterile ei, ca fată ce provenea dintr-o familie simplă! Şi toate acestea au pornit de la nişte desene, aşa că aveţi şi voi încredere în voi şi în talentele voastre ştiute sau încă neştiute!

Dascălu Paula, clasa a VII-a B

Dragă pădure

-Dragă pădure, am văzut cu poftă mare că tu ai şi mure,
Dă-mi, te rog, şi mie una, ca să nu visez iarăşi luna!
Şi ca să mă distrez niţel, să zâmbesc în felul meu,
Dă-mi copacii mititei, copăceii înfloriţi,
Dă-mi şi flori, dă-mi şi –o alună, dă-mi şi pomii înverziţi!
Florile de pe câmpii au şi inimă, copii,
Frumuseţe şi fineţe, formulă de politeţe;

-Dragul meu copil voios, zâmbăreţ şi norocos,
Că mă lauzi eu mă bucur, de polen şi praf mă scutur,
Că m-aplauzi eu zâmbesc, dor şi jale-mi potolesc,
Oriunde eu m-oi afla, voi fi des în calea ta,
Sufletul tău cald şi bun este exact cum îţi spun,
Te ador că mă iubeşti, verdele îmi preţuieşti,
Soarele ţi-l dau în dar, să îţi fie felinar,
Florile să te încânte, petale să te mângâie,
Iar de-i bine sau o fi rău, tu aici mă ştii mereu.
Te voi ocroti, copile, voi fi în spatele tău.
Ai o inimă de aur, iarba tu o cureţi des,
Grădina o îngrijeşti, uzi mereu şi des pliveşti,
De natură ţie-ţi pasă, flori mărunte-ţi bat în glastră,
În potop de roz şi galben, flori de măr îţi fac cunună
Şi al macului de vară roşul stă la tine-n palmă.

-Draga mea natură bună, ai un suflet ca de mamă.
În cântecul glasului tău, tot copilul poa' s-adoarmă,
Somn curat şi vegheat clar, de al lunii alb cleştar.
Căprioare, iepuraşi, brotocei şi fluturaşi,
Toate tu mi-ai pus aproape, să-mi zâmbească, să se joace,
Printre arbori eu zăresc licurici ce strălucesc, albinuţe colorate,
Din poveste parcă-s luate! Eu, pădure, te iubesc!

Erdeş Luca, clasa a V-a B

Oare ce-i acolo?

Dincolo de uşa-aceea
Se aude iar ceva.
O fi iarăşi cucuveaua
Ce se auzea cândva?

Stau acolo lângă uşă
Nu vorbesc, nu zic nimic.
O fi oare-o cărăruşă
Sau o zână şi-un pitic?!

Tot îmi fac eu filme-n cap
Mă apropii lin şi tac.
Vreau să ştiu ce e acolo
Nu am altfel cum să scap.

Stau aici, la locul meu,
Unde am tot stat mereu
Mă întreb şi dau din umeri...
Or fi zâne să le numeri?

Ia stai! Se deschide singurică,
Îmi şi place, mi-e şi frică,
Ce –i acolo-n fulgi de-argint?
E sfiosa rândunică.

De acum o uşă-nchisă
Mă atrage, nu mi-e frică,
O fi asta, altceva,
Eu îmi văd de treaba mea!

Darea Iasmina Andreea, clasa a V-a A

În tărâmul înghețat

Îl căutam din disperare pe Terence, chiar aveam nevoie de el, dar se întâmplă mereu să nu fie prin preajmă mea când îl caut... „Uite-o pe Lidia, poate ştie ea ceva despre el.”

-Lidia, draga mea, l-ai văzut cumva pe Terence? Îl caut de dimineaţă şi mi-am cam pierdut răbdarea; a spus că vine cu mine să mă ajute în ceea ce am azi de făcut, dar nu dau nicăieri de el.

-Bună, Arien, ai căutat pe lângă lacul cu nuferi lila? Mereu îl văd acolo.

-Oh! Ai dreptate, la asta nu m-am gândit. Uf, am pierdut atâta timp, merg chiar acum acolo să văd. Mulţumesc pentru idee!

Îl caut pe Terence de la prima ivire a zorilor zilei atât de importante pentru mine: chiar vreau să mergem în tărâmul înghețat, iar dacă el s-a răzgândit cumva, mă văd nevoită să îmi încerc singură norocul. Simt o durere cumplită la nivelul capului; parcă m-aş fi lovit cu fruntea de scoarţa groasă a unui copac... Să fie de la emoţii? M-am aşezat pe iarbă ca să îmi revin.

-Scuze, Arien, nu te-am văzut! Eşti bine? Stai de multă vreme aici?

Terence, ca de obicei, este cu capul în nori. Îi zâmbesc amical. În mine are mereu încredere. Îl chem lângă mine, în dosul unui arbore imens; nu aş vrea să audă nimeni planul meu, deoarece este interzis ca cineva să calce pe tărâmul de gheaţă. Nimeni nu îndrăzneşte să spună ceva despre asta cu voce tare. Şi totuşi, eu vreau să încerc... e ca o chemare, cumva.

-Unde ai fost până acum, Terence? Te-am căutat toată dimineaţa, îmi cam pierdusem speranţa că aş mai putea să dau de tine astăzi. De fapt, nici nu mai contează, nu te mai sinchisi să îmi răspunzi, nu vreau să mai pierdem vremea. Ştii doar de ce te caut, da?

Era singurul în care aveam încredere şi voiam să vină cu mine.

-Terence, chiar îmi doresc să aflu ce a fost cu lumina aceea, parcă mă chema, parcă voia să mă călăuzească mai departe în noapte. Am încercat să merg tot înainte după ea, să o urmez, dar frigul m-a împiedicat. Nu eram pregătită atunci. Acum mă înţelegi?

Oftase în liniştea lui absolută; se uita la mine, era indecis, însă ştia că îmi doresc cu toată fiinţa mea să aflu adevărul. Într-un final, când nici nu mai aşteptam să mai adauge ceva, a spus că vine cu mine.

Mă îndreptam în fugă spre casă, voiam să mă pregătesc temeinic pentru misiunea noastră. Simţeam deja cum razele luminii îmi străbăteau faţa, tot corpul, nu voiam să mă trezesc, dar ştiam că este ziua în care urma să plecăm în secret. M-am pregătit cât mai bine, în taină, fără a afla nimeni şi am pornit să mă întâlnesc cu Terence la barieră, la răscruce de drumuri. M-am apropiat uşor de el, îl văzusem din depărtare; părea nesigur pe el, dar ştiam că totuşi o va face pentru mine, a fost şi este un prieten aşa bun, mereu a crezut în mine.

-Eşti gata?

-Da, hai sa mergem odată!

Am trecut de barieră, ajungând pe cealaltă parte. Văzusem iar lumina aceea şi m-am îndreptat spre ea, însă, cu fiecare pas făcut de mine, părea ca ea mereu înaintează, că nu mă aşteaptă, că mă îmbie, că mă atrage spre un anumit drum...

-Vino, Terence, unde ţi-e gândul?

E uluitor aici, spuse el mai mult în şoaptă... nu e deloc ca pe tărâmul nostru.Tu ce simţi?

-Mă simt confuză, dar mai simt şi că vom găsi răspunsurile la tot, mergând tot înainte. Nu trebuie să abandonăm, altfel, vom trăi mereu cu această mare nelinişte, nu crezi?

În deplasarea noastră însoţită de multiple întrebări, am simţit deodată cum ne-am ciocnit de cineva sau de ceva, nu ne era clar încă.

-Scuze, nu te-am văzut, eram concentrată să urmez o dâră de lumină, eşti bine?

-Oh, nu-i nimic! Despre ce lumină vorbeşti?

-Uită-te în sus, am spus eu!

- Arien, nu e aceeaşi lumină pe care am urmat-o?

- Ba da, chiar aceea este.

- Deci te cheamă Arien, pe mine Thalia.

-Încântată, el este Terence.

-Nu prea pare că sunteţi de pe aici, cel puţin nu după hainele de pe voi. Veniţi de pe celălalt tărâm, nu?

-Da, aşa este. Lumina aceasta stranie a fost cea care ne-a făcut să o urmăm până aici.

-Fetelor, zise Terence, să nu vă speriaţi, dar vă strălucesc aripile!

Amândouă ne-am întors privirile una către cealaltă şi avea dreptate: aveam aripi. Oare ce ni se întâmplă?

-Arien, toată treaba asta e ciudată, dar putem să primim răspunsuri: putem merge la Călăuzitorul Poveştilor, spuse Thalia.

-Cine?

-Urmaţi-mă, veţi afla când ajungem.

Am urmat-o pe Thalia, voiam să aflu neapărat adevărul, dar eram şi speriată de ce se putea întâmpla. După mult timp, am ajuns în faţa unei uşi imense din argint. Thalia bătu de trei ori. După câteva momente de aşteptare, imensele uşi se deschiseseră cu un huruit. Fiecare pas al nostru se auzea cu un ecou, de parcă mergeam pe marginea unei prăpăstii. Am ajuns într-o încăpere plină de cărţi şi ne-am dus toţi trei până în mijlocul ei. În momentul acela, un om foarte bătrân, cu o barbă imensă, veni către noi:

-Thalia, draga mea, ce te aduce aici? Şi cine sunt prietenii tăi?

-Călăuzitorule, ei sunt Arien şi Terence, de pe celălalt tărâm.

-Celălalt tărâm? Ce căutaţi aici, ştiţi că e interzis?

-Ştim prea bine, am răspuns eu cu mult curaj, dar am venit pentru răspunsuri; lumina care ne-a ghidat a făcut să ne crească aripi şi simt astfel că avem toţi o conexiune, simt că lumina aceasta ne vrea împreună, pentru a forma un întreg.

-Aşadar, ştiu unde să caut răspunsurile, spuse bătrânul. El pocni din degete şi dintr-un raft apăru o carte; cât timp se uita prin ea, cu toţii eram tăcuţi şi serioşi. Se opri asupra unei pagini care îl interesa şi am văzut cu toţii pe faţa lui cât de uimit era! Nu ştiam la ce să mă aştept şi nici pe Thalia nu o mai vedeam prea încrezătoare în sine. Călăuzitorul însă se întoarse spre noi zâmbind:

-Fetelor, nu mă aşteptam ca două tinere ca voi să fie alese pentru aşa ceva, dar ştiu sigur că destinul nu greşeşte niciodată aici!

-Alese, întreb eu? De către cine şi pentru ce?

-Aţi fost alese de către Floarea Lunii să fiţi următorii gardieni ai tărâmului îngheţat...

Razele soarelui îmi mângâiau faţa, deşi eu nu voiam deloc să mă trezesc. Toată ziua m-am gândit la visul meu. Poate că tocmai visul este celălalt tărâm care există paralel cu viaţa mea actuală şi pentru a ajunge acolo nu este nevoie decât să închid ochii sub lumina lunii argintii şi să mă las cuprinsă de somn şi visare!

Molocia Bianca, clasa a VII-a B

Un gând din inimă

Cu deosebită recunoştinţă doresc să aduc mii de mulţumiri tuturor celor care s-au implicat în finalizarea cu succes a proiectului „Universul basmelor”! Pot spune că am format, practic, o echipă, o echipă care a lucrat mult, cu drag, iar ca rezultat final a luat naştere această carte.

Ca artist plastic, pasionată de grafica imaginativă şi pictura abstractă, mă declar pur şi simplu marcată de imaginaţia fantastică a acestor copii minunaţi, deosebit de talentaţi, care au dat viaţă, prin cuvinte, desenelor mele, punând atât de mult suflet în poveştile şi poeziile lor. Cu siguranţă, în spatele acestor copii se află nişte părinţi care îi sprijină şi îi încurajează şi nişte dascăli deosebiţi care îi învaţă, îi îndrumă şi îi ajută să evolueze atât de frumos!

Am avut de multe ori ocazia, în această viaţă, să mă conving de un lucru: când ţi se închide o uşă, să nu fii trist, ci doar atent, pentru că alta, mai importantă, se va deschide. Destinaţia acestor desene a fost cu totul alta iniţial, dar acum sunt extrem de fericită că au ajuns la aceşti copii minunaţi, la cadrele didactice coordonatoare şi pe masa de lucru a unei doamne de neegalat, ieşind astfel la lumină prin intermediul Asociaţiei „Universul Prieteniei” Iaşi.

O adevărată dovadă de Prietenie! Niciodată să nu vă opriţi să visaţi, dragi copii! Să îndrăzniţi să vă puneţi cele mai mari dorinţe şi să luptaţi pentru realizarea lor! Nu uitaţi că orice este posibil. Trebuie doar să ai încredere.

Sincere felicitări tuturor şi mult succes!

Evelin Stratica

Un univers al basmului

O lume a basmelor a prins contur în acest volum care a pornit inițial de la câteva ilustrații puse într-o mapă și donate de artistul plastic Evelin Stratica pentru a fi valorificate așa cum voi crede de cuviință. Trebuie să recunosc că am fost sceptică, gândindu-mă că, în acest secol în care inteligența artificială este pe primul loc, nu voi găsi pe nimeni care să scrie povești inspirate de niște desene cu prinți și prințese, împărați și împărătese etc.

Dar nu numai artistul plastic a fost inspirat, ci și eu, amintindu-mi de o frumoasă colaborare, de acum câțiva ani, cu un profesor minunat - Georgiana Alexandra Vasile. I-am trimis desenele scanate cu rugămintea de a fi puse la dispoziția elevilor de la școala la care predă Limba și literatura română, desigur cu rugămintea ca aceștia să scrie câteva texte inspirate de ilustrații. Surpriza a fost una imensă când am primit textele: creații literare - basme și poezii scrise cu mult talent.

În munca de tehnoredactare, am urmărit să aranjez în așa fel textele, în volum, încât să rezulte o poveste în care sunt incluse alte povești. Sper că am reușit să valorific munca laborioasă a tinerilor creatori, din rândul cărora este posibil să se nască viitori mari scriitori.

În cadrul proiectului „Universul basmelor”, care sper să continue și în anii care vor urma, am avut întregul sprijin al conducerii Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” Dancu-Iași, al doamnei directoare Mariana Melinte.

Gratitudine față de întreg colectivul care s-a implicat în acest proiect!

Rodica Rodean

CUPRINS

Scrisoare deschisă copiilor care pot face din cărţi altar al cunoaşterii şi al împlinirii - *prof.Georgiana Alexandra Vasile....* 5
Cititul, o treaptă esenţială a devenirii - *prof. Mariana Melinte...* 8

Pădurea veche de 1000 de ani - *Lăcustă Albert, clasa a V-a A.....* 11
Familia regală-*Manolache Daria, clasa a V-a A ……..* 13
Prinţesele Nicoleta şi Izabela -*Petrescu Jasmin, clasa a V-a B.....* 17
Două mici fetiţe - *Darea Iasmina Andreea, clasa a V-a A……..* 21
Gemenele - *Ciobanu Teodora, clasa a V-a A……..* 22
Cele două surori -*Ţibuleac Elena, clasa a V-a B…….* 25
Surioara mea cea bună - *Terchea Daria Elena, clasa a V-a A……..* 28
Două surori - *Ţibuleac Elena, clasa a V-a B……..* 29
Fetiţa cea tristă - *Ciobanu Teodora, clasa a V-a A……..* 31
Undeva - *Dascălu Paula, clasa a VII-a B……..* 34
O zi minunată cu două fetiţe cu poşete -*Sandu Larisa, clasa a VII-a B……..* 35
Castelul blestemat - *Simon Giulia, clasa a V-a B……..* 37
Castelul azi însingurat - *Prăjescu Florentina, clasa a VII-a B……* 42
Magia peştişorului - *Popa Erika, clasa a V-a B……..* 43
Prinţul şi aleasa lui -*Ungureanu Ştefania, clasa a VII-a B……..* 46
Feciorăşii fermecaţi -*Petrea Theea, clasa a V-a A……..* 49
Ela şi castelul -*Florea Andreea, clasa a V-a B……..* 50
Prinţesa - *Dascălu Paula, clasa a VII-a B……..* 54
Dragă pădure - *Erdeş Luca, clasa a V-a B……..* 56
Oare ce-i acolo? - *Darea Iasmina Andreea, clasa a V-a A……..* 58
În tărâmul îngheţat - *Molocia Bianca, clasa a VII-a B……..* 60

Un gând din inimă – *Evelin Stratica……..* 65
Un univers al basmului – *Rodica Rodean……..* 67

9 786061 383849